

stemning; at det var Noget, som Ministrene selv alene bar Ansvar for, og at Lands-thinget ikke havde noget Ansvar i den Retning. Jeg veed jo ikke, hvorledes Lands-thinget opfatter sin Stilling; men jeg veed, at Regjeringen i Fjor satte overordentlig stor Pris paa at faae en Afstemning af dette Thing over de forskjellige Enkeltheder paa Finantsloven, og jeg veed, at den meget ærede Confeilspraesident i sin allerunderdanigste Forestilling til Kongen henviste til disse, som han kaldte dem, formelige Afstemninger. Jeg maa altsaa indtil videre tillade mig at have den Tro, at der fra Regjeringens Side er lagt ganske overordentlig Vægt paa, at det, som Regjeringen ajorde i den Henseende, falot sammen med Landsthingets Billie. Det er jo forresten en Opfattelse, som ogsaa af andre Grunde, meget nærliggende Grunde, ligger lige for Haanden. — Det ærede Medlem talte om Flertal og Mindretal og sagde, at ganske vist er der Flertal ude blandt Befolkningen imod det nuværende Regjeringsystem, men det er ikke meget stort, og det vil blive mindre Dag for Dag. Sa saa meget lille er det da ikke, og hvor meget mindre det vil blive Dag for Dag, det er det ikke værd at tale for store Ord om; og den lille Svingning, som har vist sig nu ved de sidste Valg efter meget store Anstrængelser fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører, den vil jeg raade det ærede Medlem fra at lægge altfor Meget ind i og vente sig alt for Meget af i Fremtiden. Leve vi, ville vi faae at se, hvorledes det vil gaa; jeg frygter ikke for, at det Mindretal, hvortil det ærede Medlem hører, skal voge os over Hovedet. — Jeg vil ikke sige, at den Opfattelse, det ærede Medlem har af Begrebet konstitutionel, undrer mig; thi man skal aldrig undre sig over Noget i vore Dage, men jeg vil sige, at det er en høist mærkelig Opfattelse. Han sagde, at Frankrigs Ulykke var maaste netop den, at det ikke for Tiden havde en Minister i Spidsen for Styrelsen, der svarede til vor Forsteminister. Ja, jeg veed ikke, hvad det ærede Medlem forstaar ved Ulykke og Ulykke; men jeg føler mig overbevist om, at hvis de havde en Mand i Spidsen for deres Statsstyrelse, der brugte de samme Midler, som bruges her tillands, vilde de slaas paa Liv og Død i Frankrig. (Styrr: Maa jeg bede om Ordet?) Om det vilde være en særlig Ulykke for det franske Folk, tillader jeg mig dog at tvivle om. Med Hensyn til dette konstitutionelle System sagde det ærede Medlem, at han ikke kunde bebreide Regjeringen, at den tog Udgifter til disse fornøftige Foranstaltninger, naar de i det ene

af Rigsdagens Thing vare tilraadede som fornøftige Foranstaltninger. Det synes jeg, er dog en høist mærkværdig Opfattelse af det konstitutionelle System; naar man gaar ud fra den Betragtning og fører den videre, bethder det ikke Andet, end at en hvilken-somhelst Mand, der til en given Tid er i Stand til at tilegne sig Regjeringsmagten her i Landet, med Tilslutning af Flertallet i en af Rigsdagens Afdelinger kan gjøre, hvad han vil. Det, at antage, at Regjeringen har Ret til at tage selv, naar den har Foretagender for, som den anser for at være gode, formaalstjenlige og nyttige, er noget lignende som det, vi hørte af det ærede 10de kongevalgte Medlem (Rosenørn), da vi havde denne Sag til 2den Behandling. Det ærede Medlem sagde os der, at det var urigtigt af Oppositionen at tale om Folkets Mening i Forhold til denne Sag; thi Folkets Mening, den var ikke saa let at faae fat paa, den udtrykker sig kun i stærkt bevægede Tider. Saa var det godt, sagde han, at vi havde Mænd i Regjeringen, som vilde overveie, alvorligt overveie, hvad der tjener til Folkets sande og virkelige Interesse, og som saa vilde sætte al Kraft ind paa at gjenneføre det og ikke bryde sig om, at de vilde udsætte sig for Nag og Forbitrelse og Modstand paa mange Omraader; saa skulde det nok komme efterhaanden, saa skulde der voge en Stemning op, som vilde slutte sig til denne Regjering, og saa vilde det Hele komme i Orden. Jeg forstaar meget godt denne Opfattelse, men jeg vil kun fremhæve bestemt, at det ikke er nogen konstitutionel Opfattelse. Man behøver ikke naar man vil følge den Anvisning, Grundloven giver, at være i Tvivl om, hvad Folkets Mening er; thi Folkets Mening giver sig Udtryk gennem Valgene. Jeg erkjender selvfølgelig godt, at med denne Forsatning, som vi have, kan denne Folkemening ikke ubetinget gjøre Fordring paa til enhver Tid og strax at trænge igjennem; men vil man have at vide, hvad Folkets Mening er, har man kun at henvende sig til den. Naar man naar fast, at Regjeringen, naar den ved sine Overveielser har fundet ud, hvad der var det Rette, det virkelig Nyttige, saa skulde virke og arbejde for det og om fornødent — det er det, som det ærede Medlem, der talte i Dag (Bloug), vilde — gennemføre det imod Folkets Billie, saaledes som den udtaler sig ved Valgene, saa er man inde paa Absolutismen, det er rigtigst at nævne Sagen ved dens rette Navn. Jeg kan jo ikke bebreide Noget, at han har den Opfattelse, at det er bedre, at enkelte Mænd og deres Venner gennem Overveielse komme til Resultat om, hvad